

אשר מכבר נכנס למדינות ושמנו הרב יוסף מסְעוּד⁸. וישלחו לו לבא אל הועדה הרבנית.

וכשבא לפני הועדה הרבנית ויספרו לו ויאמרו על אודות האשה הזקנה בת הַשָּׂאש ובנה היחידי עמנואל אלנקאש, בענין המעשה, שהזקן נקאש הנפטר נראה אל אשתו הזקנה בלילה ומדבר אליה: "קומי עלי ירושלים!" ואם לא, יכה אותה מכות קשות.

ובכן הועדה הרבנית, שנשיאה הנכבד הרב שלום מנצורה, שאל להרב יוסף מסְעוּד: האם יש לו ידיעה איפה ירושלים נמצאת ואיה מקומה. ויענה הרב יוסף מסְעוּד: כשנכנסתי למדינות הים עברתי גם לארץ ישראל דרך יפו. כשהייתי ביפו⁹ שאלתי איפה נמצאת ירושלים, ונתעכבתי שם עד שהשגתי חברים יהודים שיסעו לירושלים. והלכתי עמם בדרך עד שהגעתי אליה. וגם כן התפללתי שם על יד הכותל המערבי. אבל ראיתי אותה כעיר קטנה ורוב יושביה ערבים ונ(ו)צרים. שכונת היהודים נפרדת לבדה. וזה שראיתי מצב ירושלים.

כשמוע חברי הועדה את דבריו, בקשו ממנו לעשות חסד עם הזקנה בת הַשָּׂאש היא ובנה עמנואל נקאש, להיות להם מורה דרך ולהסיעם לעיר הקודש ירושלים. וימאן הרי"מ¹⁰ לעשות זאת מפני שאין לו כסף להוצאת הדרך. ולכן הפרישו לו חמישים ריאל מקופת ההקדש של כלל יהודי צנעא¹¹.

ואחרי שקבל הרב יוסף מסְעוּד חמישים ריאל מועד הרבנות, חייב עצמו להיות מורה דרך לבת הַשָּׂאש ובנה עמנואל נקאש, עד שיביאם לעיר הקודש ירושלים.

8. דיון ומנהיג בולט בקהילת צנעא. בשנים תרל"ה-תרל"ו פעל בחוץ לארץ כשליח להטבת מצבם של יהודי תימן. לתכלית זו ביקר במצרים, בארץ ישראל ובקושטא. בשנת תרמ"ב עלה לירושלים, ובשנים הראשונות לעלייתו היה אחד מעסקני הקהילה. הוא חתום על איגרת שכתבו יהודי צנעא בשנת תרל"ד (סיני, ס"ד, תשכ"ט, עמ' ע"א) ועל תקנה משנת תרל"ח למיעוט הוצאות החתונה (י' קאפח הליכות תימן, ירושלים תשכ"א, עמ' 260). גם בירושלים הופיע שמו בכלל עסקני הקהל (ראה, לדוגמה: החבצלת, כא, גליון כט, א' באייר תרנ"א).

9. [ממה שכתב כאן "יפו" ו"ירושלים", משמע שלא ככתוב בהערה 2. הגם שעיקר הדבר נכון. וכן להלן בעמ' נ"ג סוף ד"ה וכיון, כתב: "כבר נכנס לארץ ישראל וגם לירושלים". וזהו שכתב לקמן בסמוך סוף ד"ה ואחרי: "לעיר הקודש ירושלים". וכיוצא בזה בסוף ד"ה ויהי כראות. הרב איתמר כהן].

10. הרב יוסף מסְעוּד.

11. כאן מקומו של הפרק על קופת ההקדש ועל תקנותיה [הנדפס להלן בעמ' ס"ג].